

Секс-бомба застарілої конструкції, або Уроки державної служби
Антін Щегельський

Автор «...Уроків державної служби» – професійний журналіст. Не один рік він працював у прес-службах різних міністерств. Тож хитросплетіння людських взаємин серед чиновного люду знайомі йому не з чуток. У «Секс-бомбі застарілої конструкції...» автор намагається показати зсередини підводні течії і чвари, ненависть крізь «щиру» посмішку і справжню людську приязнь, які не раз відчував на собі.

Антін Щегельський

Секс-бомба застарілої конструкції, або Уроки державної служби

(Нотатки початківця)

Застереження. Усі імена, події та факти у цій повісті – плід авторської фантазії. Будь-який збіг із реальністю є випадковим.

Урок вічної молодості від вершительки людських доль

Софія Борисівна, С. Б., або просто секс-бомба застарілої конструкції, яка увесь свій запал спрямувала на боротьбу з ненависними чоловіками, ніяк не могла змиритися з тим, що кращі її літа вже позаду. Як і в далеченькі часи своєї юності, вона з'являлася на людях зодягнута у коротенькі сукенки та міні-спіднички, з-під яких безсоромно стирчали схудлі, колись навіть дуже красиві ноги. Жовчний характер та надмірне вживання гриму й косметики призвели до того, що шкіра на її обличчі пересохла й полущилась. З-під товстезного шару макіяжу випирала луска пересохлого епідермісу. У такому середовищі залюбки оселяється так званий міський кліщ. Під гострим лискучим носиком двома шнурочками виділялися тонкуваті губи. А що мода – штука мінлива, то щоб не відстати від

неї, Софія Борисівна жирно обводила уста косметичним олівцем і ще чимось схожим на світло-коричневий маркер. Портрет доповнювала коротка молодіжна зачіска а-ля підскубане курча, колір якої можна було ідентифікувати як «ліняла блондинка».

Колишньою красунею здалеку ще милувалися короткозорі. Але, придивившись зблизька, байдужіли. І лише добряче підпилі чолов'яги зрідка пропонували своє товариство. А які чоловіки ще зовсім недавно упали біля неї, добиваючись бодай уваги!

Скільки себе пам'ятає, Софія Борисівна була в центрі чоловічої уваги. Ще на другому курсі столичного університету вона запала в око керівнику однієї дуже солідної установи, який читав у них лекції. Чи не тому апетитній Софійці не поталанило на екзамені саме у цього професора. Дівчина заледве витягла на трійку. А це означало, що про омріяну стипендію годі було й думати. Вона так і сказала викладачеві, пускаючи щирі сльози.

– Що ж, до кінця сесії ще є час, щоб підготуватися краще й перескласти іспит, – співчутливо мовив викладач. – Я навіть готовий додатково проконсультувати вас.

Ті консультації, як водиться, проходили на професорській дачі в повному усамітненні, – аби ніхто не заважав дівчині пізнавати науку. За вікном хурделила зима, а тут, серед засніженої лісової пустки Кончі Озерної, у затишному двоповерховому котеджі під келих шампанського та «Місячну сонату» Бетховена відбувалося таїнство пізнання. Ті консультації настільки припали до смаку обом, що не припинялися впродовж усієї сесії, канікул та наступного семестру. А коли у професора в установі звільнилася посада особистого секретаря-референта, Софійка охоче зайняла її і в офісі, і у поїздках по країні та закордонах, і в постелі. Свої обов'язки виконувала так вміло й сумлінно, що при всіх переміщеннях і підвищеннях по службі, шеф забирав її з собою як талісман. Але, як влучно запримітили викладачі вищої школи, старіють усі: дружини, коханки і навіть секретарки. Лише третьокурсниці – ніколи. Тож настав день, коли при черговій зміні шефової посади, Софійці, яка тоді вже охоче відгукувалася на Софію Борисівну, не знайшлося місця в адміністративному обозі. Там вместилися значно молодша й звабливіша.

А Софію Борисівну, як дуже цінного фахівця, залишили у спадок Міністерству справедливості. Новий міністр, як водиться, прийшов зі своєю командою. А що мудрі керівники цінними кадрами, які знають усіх, усе і про всіх, не розкидаються, Софії Борисівні запропонували посаду помічника міністра – прес-секретаря.

Із нею рахувались, її боялися. Перед нею упали прохачі і грішники. Пропонували себе на роль коханців і меценатів, обіцяли золоті гори. Тільки от справжнє кохання з перспективою створити сім'ю та народити дітей все не траплялося. Руку і серце віддавали якимсь сірим мимрам, а її, таку талановиту, освічену і звабливу кликали хіба що до ресторанів та на дачі. Поразки і невдачі в особистому житті Софія Борисівна компенсувала бурхливою діяльністю на службі, де прославилася, як вершителька людських долі. Всі знали, що

найкоротший шлях до омріяної посади лежить через її прихильність і навпаки. Тож годили їй як болячці. І ось вперше за багато років думкою Софії Борисівни зневажили.

Підступна роль маленької піщики

Коли журналісти незалежних видань та каналів допекли владі неконтрольованими публічними викриттями і звинуваченнями, хтось із оточення президента згадав призабуту мудрість часів перебудови: щоб задушити народну ініціативу, її треба організувати й очолити. Так з'явилося розпорядження гаранта про створення при всіх владних структурах відділів взаємодії із засобами масової інформації. Головним завданням тих управлінь і відділів було дозування тієї самої інформації. Створення подібного управління в Міністерстві справедливості Софія Борисівна сприйняла як загрозу своєму монопольному впливу на міністра. Навіть почала обробляти останнього, щоб саме їй доручили формування нового підрозділу і керівництво ним. Але, як те часто буває, якась жалюгідна піщинка у міністерській нирці зіпсувала все. Поки хворий лежав в урядовій лікарні у Феофанії, державний секретар, як виконувач обов'язків міністра, прилаштував на місце «головного дозувальника інформації» свого приятеля – одного з чиновників Верховного Суду, який після зміни тамтешнього керівництва, залишився не при ділі. А той, не порадившись із Софією Борисівною, зопалу понабирав людей. Ну, постривайте, вона так просто позицій не здає! Софія Борисівна ще доведе, як усі помилялися. Доступними і недоступними засобами. Ще всі пошкодують! Особливо новачки!

Кому ті принципи потрібні, коли начальник ретроград!

Описувані події відбувалися саме тоді, коли, аби втриматись при владі, чи, бодай, обмежити повноваження того, хто незабаром прийде господарем на Печерські пагорби на зміну діючому гаранту, адміністрація президента затіяла так звану конституційну реформу. Розумні люди вважали те за не варте уваги мишаче вовтузіння. Мудрі ж – розуміли, що то насувається крах і без того куценької демократії. Та поки останні в кулуарах, на мітингах і в опозиційних газетах намагалися дискутувати, переконуючи маси бойкотувати реформу, новоявлені реформатори робили свою справу. Надрукували у всіх провладних газетах президентський указ про всенародне обговорення президентських же пропозицій щодо внесення змін до Конституції. Керівників державних та інших підвладних президентському оточенню електронних і друкованих засобів масової інформації, як у недалекі радянські часи, зобов'язали організувати позитивні відгуки читачів, слухачів та глядачів на «мудрі й

життєво необхідні» пропозиції гаранта Конституції щодо зміни самої Конституції. Правда, дозволялося й покритикувати окремі положення проекту. Але тільки легесенько й після схвалення ідеї взагалі. А до серйозної і предметної критики – зась!

Антон Грабовський, відомий своїми критичними поглядами на все, що відбувається в політичному житті країни, редактор відділу інформації й політики майже незалежної газети, співзасновником якої було Міністерство правди, чи не першим зажив собі гулі на голові. Редакторське завдання підготувати у номер інформацію про обговорення президентського проекту конституційної реформи, він виконав оперативно. Побував на зборах представників громадських організацій, що входять до народно-демократичного об'єднання «Нова Україна», й за годину здав у номер ґрунтовний і об'єктивний звіт. У ньому було більше критики, ніж схвалення гарантових ідей. Матеріал вже стояв у шпальті, коли з якоїсь наради повернувся головний редактор. Збуджений та ще й напідпитку. Прочитавши звіт, скипів:

– Зняти негайно!

– З якого б це дива? – Огризнувся Грабовський.

– Бо я так сказав! – Редактором, який, як і більшість коротунів, страждав комплексом Наполеона, вже починало тіпати.

– Гаразд, – промовив Грабовський, висмикуючи з редакторських рук роздруківку зверстаної газетної шпальти, яку журналісти називають «білкою». – Ти сам напросився. Завтра ця «білка» разом із свіжим номером газети ляже на стіл голови парламентського комітету з питань свободи слова. Сподіваюсь, ти не забув, що він обіцяв п'ять тисяч баксів тому, хто дасть в руки документальне підтвердження існування в засобах масової інформації політичної цензури? Тож не ображайся, що я на тобі зароблю купу бабла.

Тут слід зауважити, що у Грабовського із першого дня не склалися стосунки з новим головним редактором. Вихований на кращих традиціях української журналістики часів перебудови і розвалу Радянського союзу, один із першої десятки найсміливіших авторів столичної «Вечірки», Антон Петрович ніяк не міг змиритися з тим беззубим витвором колективної думки, на який перетворив газету з викличною аббревіатурною назвою «ГПУ», новий головний редактор. Останній же, колишній чиновник кабміну й адміністрації президента, який свого часу очолював обласну молодіжну газету в провінції, кожної сміливої думки сахався, як чорт ладану. Перше, що він зробив, обійнявши редакторську посаду, – це заборонив публікувати коротенькі в'їдливі політичні огляди Грабовського, які так любили читати в сільській глибинці. Далі – гірше. Під заборону потрапила будь-яка політична інформація, де присутня особиста позиція чи думка автора. Усе – тільки з офіційних стрічок інформаційних агентств. І ось – остання крапля. Хоч головний редактор і здався, та Микола розумів, що після цієї сутички їм двом в редакції буде затісно. Тож повідомив кільком колегам, що шукає роботу. Тоді ж хтось і запропонував піти в

прес-службу Міністерства справедливості, чи то, пак, у відділ взаємодії зі ЗМІ.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию (https://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=24149704&lfrom=362673004) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.